

ПРОЛОГ

Вечерта преди заминаването ми от един от островите в щата Мейн започнах да правя списък.

В чисто нов бележник, на първа страница най-отгоре изписах 50.

След точно 245 дни навършвах 50 години и ако исках преди това значимо събитие да направя всичко онова, от което се нуждаех и което желяех, трябваше да се организирам. Да се захвана за работа. Да стана сериозна.

Подчертах дебело цифрата 50 с две черти.

Под 50 написах *Дом*.

Отново силно копнеех за дом, истински собствен дом. Бях се насладила на няколко изпълнени с творчество и лечебен заряд години в хижата, която моята издателка мисис Уитни ми отстъпи. Преди това се чувствах достатъчно удобно, докато живеех първо при приятелката ми Маги, а след това при бившето ми гадже Джош.

Но сега се връщах в Ню Йорк и исках свое собствено жилище. Първото изцяло мое и единственото, което някога съм имала.

Здраво бебе, написах аз.

Става дума за бебето на дъщеря ми Кейтлин. Някои неща са толкова очевидни, че изглежда глупаво да ги включвам в списъка. Но и плашещо самонадеяно, ако не го направя.

Пари.

Работа.

Приятели. Приятели вече си имах. Но се надявах да запълнят по-голяма част от живота ми.

Прекарах последните две години в преодоляване на предходните три, така че бе време да загърбя този етап от моя живот. Период, в който първо се преструвах на по-млада, след това живях така, сякаш бях по-млада, и накрая писах за всичко това. Настъпи моментът да порасна и да разкрия реалната си възраст, истинската си същност точно навреме за големия рожден ден.

Почуквах по бележника с химикалката си. Знаех какво се очаква да напиша после. *Връзка. Мъж. Среци. Любов.* Или нещо от сорта.

Не исках нито едно от тези неща. Ужасно ли бе това? Означаваше ли, че нещо с мен не е наред?

През целия си живот на зряла жена, преди да дойда на този остров, бях омъжена или обвързана. А вече година и половина живеях сама, без мъж, без любов, без секс. Отне ми време да свикна. Дълго време се чувствах самотна, незавършена.

И после самотата се превърна в покой. Усещането за незавършеност изчезна и аз се почувствах цялостна, силна и здраво стъпила на двата си крака.

Така че: не, не желях да се влюбвам, да се сгодявам или омъжвам и дори да ходя на срещи до навършването на 50 години.

Секс. Малко секс би бил добре дошъл. Написах това. И после го задрасках.

Затворих бележника и го прибрах в страничния джоб на куфара, след което си легнах с дрехите, в това число и с пухенката си. Изгасих лампата и няколко минути лежах, потапяйки се в гледката, която ми бе станала изключително близка, но която не бях сигурна дали някога щях да видя отново. Хиждата изглеждаше толкова красива, огрята от жаравата от дървата, които цял ден бяха горели в голямата каменна камина. Обикновено преди сън хвърлях няколко цепеници, за да поддържат топлината в помещението и огънят да гори до сутринта. Но тази вечер не го направих. Исках на тръгване огнището да е

студено, защото нямаше да се върна.

Събудих се на разсъване. Всичко, което трябваше да направя, бе да завържа връзките на туристическите си обувки, преди да се отправя към града, пристанището и лодката, а оттам към останалата част от света. През април в Мейн бе все още зима, но студът не щипеше както преди, дори в ранни зори. Не носех ръкавици и бях дръзнала да откопчея протекторите против подхлъзване, тъй като половината от снега се бе превърнала в кал.

Волвото, което бях купила още когато дъщеря ми Кейтлин бе в шести клас, ме чакаше на паркинга в континенталната част. Чувствах се така, сякаш превъртах лентата на живота си назад – завръщане в Ню Йорк, обратно в дома на моята приятелка Маги. Там, където съм била и преди.

Но нищо не беше като преди. Джош и аз вече не бяхме заедно, Маги и Кейтлин бяха семейни, Келси продуцираше телевизионни шоу програми в Ел Ей. „Телевизионните шоу програми са новите книги“, ми бе изпратила тя съобщение в Инстаграм.

Поне за времето, прекарано на острова, аз можех да се похваля с книга, старомоден формат. Озаглавена „40 е новото 20“*, тя бе леко дегизиран разказ за годината, в която се преструвах на милениал. Мисис Уитни настояваше да я напиша и публикувам като биография, но както казват истинските милениали, дори не бих могла.

Образът на по-млада жена, в който бях влязла, бе също толкова нереален, колкото и героинята в този роман. Тази вечер Маги организираше парти в чест на моята книга и завръщането ми в града. На практика през цялото време, прекарано на острова, се бях подготвяла да загърбя живота си на по-млада жена. Бях готова. Но както внезапно осъзнах, това съвсем не означаваше, че бях готова да остаряя.

---

* Издадена на български език от ИК „Кръгзор“, 2015 г. – Б.р.